

NAAR EEN KRIJTTEKENING.

H. W. MESDAG † 1831—1915

Zoo is er dan weer een schilder der oude generatie gestorven. Nu rest er ons nog één, de droomer Thijs Maris, wiens werk buiten iedere school staat en die, wonende in den vreemde voor ons reeds iets onwezenlijks heeft gekregen. Eigenlijk kunnen wij wel zeggen dat met Mesdag de laatste band verbroken is die ons nog bond aan de Haagsche School, die tijd van kracht en opbloei onzer schilderkunst. En ook ging met hem een der meest populaire personen uit het Haagsche kunstleven heen.

Wie kende Mesdag niet, wie had hem niet eens gezien, als hij rondliep op Pulchri — één van zijn troetelkinderen — druk gebarend voor een van zijn laatste schilderijen of met

zijn eigenaardige neuzige stem het werk prijzende van een der andere kunstenaars dat hem sympathiek was. Hij had iets in zich van de ou-bollige ronde echte Hollander, goed-

hartig voor dengeen die in nood was en geholpen moest worden, vol grappen, en altijd zeggend wat hem voor den mond kwam. Of hij nu de Koningin rondleidde in de tentoonstellings-zalen of een van zijn eenvoudige vrienden, hij bleef dezelfde, men moest hem maar nemen zooals hij was. Maar met al zijn schijnbare onverschilligheid en

luidruchtigheid deed hij veel goed in de kunstwereld. Hoeveel gevallen zijn er niet bekend dat hij van arme jonge schilders een stuk werk voor een goeden prijs kocht, alleen om hen

H. W. MESDAG.